

Я ВІРЮ В ТЕБЕ, УКРАЇНО!

Любов Целковська (на фото) – студентка Дубенського коледжу культури і мистецтва РДГУ, навчається за спеціальністю «народна художня творчість», освоює народне інструментальне мистецтво. Народилася у Рівному, але уже давно живе у Новинодобрятині.

Простір, воля, краса, безмежне спілкування з хутірською природою Стоморгів і Марушина прищепили їй любов до поезії і мистецтва (у Млинівській музичній школі закохалася у скрипку). Багатогранна душа дівчини відгукується то віршами, то виробами з природного матеріалу, то вишуканим дизайном одягу. Любить читати, декламувати. Мріє про збірку власних поезій. У світ намагається нести віру, добро і любов. Пропонуємо добірку віршів Любові Целковської, які були опубліковані у двох альманахах творчої молоді Дубенського краю «Зорі народжуються на землі».

Я ВІРЮ В ТЕБЕ, УКРАЇНО!

Ще молоді –
Лягли, спрацьовані, під хрест
Бабуся Віра, дід Орест.
Весь вік трудилися, воювали,
А що із того вони мали?
...ючі рани, мозолі,
...йбок зморшки на чолі,
Зболіле серце, хвору душу...
Про них я пам'ятати мушу!
А тато й мама, як працюють! -
Ні рук, ні ніг вони не чують.
Ні влітку, ні зимою
Немає їм спокою...
Та вірю в тебе, Україно,
Що посміхнешся ти калинно,
Що всі щасливо будуть жити,
Тебе всім серденьком любити.

В ЛІКАРНІ

«Покличте сестричку», -
Просила старенька.
Впурхнула в палату у білім халаті:
- Чого Вам, бабуся?
Чого Вам, рідненька?
- Присядь на хвилинку,
Проситиму, доню...
В селі є хатинка, в хатині – ікона.
Візьми її, доню, з самотньої хати.
Чого їй саменькій в кутку сумувати?
Листи під подушкою...
З фронту, від сина...
Поклади мені їх в домовину.
А зараз – терпіння несила.
Коли б ти укольчик зробила...
Старенька заснула. Навіки заснула.
Руки старечі на грудях згорнула.
Сестричка ще довго сиділа,
Все руки старенької гріла.

МАМИНІ КВІТИ

Кожен рік в садочку
Сіє мама квіти.
Журиться, як сіє:
«Діти мої, діти!
Скоро підростете,
Між людей підете.
Як же там вам буде,
Діти мої, діти?»
Сіє мама квіти –
Айстри і жоржини.
А сама як мальва,
Виглядає сина...
Тільки телеграми:
«Почекайте трошки,
Завітаю в гості,
Як зійдуть волошки...»
Телеграму згорне
І сльозину зронить.
Хризантему-втіху
До грудей пригорне.
Садить мама рожу, -
Вона виростає
І сльоза россою
З пелюсток злітає.
Сіє мама квіти, ніжно доглядає,
Сива, як голубка, поміж них витає.
«Квіти мої, діти, сину із донькою,
Серцем – разом з вами
В радості й спокої».
Вже чоло у сина
Сивиною вкрите,
А у її доні вже дорослі діти.
А матуся сіє у садочку квіти:
«Квіти мої, квіти,
Діти мої, діти...»

***

Стара хвіртка скрипить
І мама не спить.
Додому йти не хочеться –
Солов'я послухати кортить.

***

О, як цвіте в'юнкий барвінок!
Хоча великий тут затінок.
Чого ж то сумно так мені,
Неначе йду оце з поминок?

ФОТОЕТЮД

Помилуй нас, Боже.
Помилуй нас, суцких і павших,
За славу, за терни, за велич,
падіння і срам.
В чохлах шаблі наші,
одначе нагострені завше.
Є воля, є віра.
Є що захищать козакам.
Євген ЦИМБАЛЮК,
з поеми «Лаври і терни».
Фотоетюд Євгена МЛИНА.

УСМІШКА

ПОЯСНЕННЯ

- А скажи-но, Никодиме,
Щось про синці під очима.
- То боксерська вправність зятя
Плюс горілка і завзяття.
Окрім того, зять і жінка
Об'єдналися у спілку.
Варто взяти до уваги:
В зятя в зрості перевага.
Не скидаю із рахунку
І себе, й хмільного трунку.
Не в'язав тоді я лика,
Тож була відкрита пика...
Віталій ТАРАСЮК.